

kde ji nikdo nehledá – v těch jarmarečních kalendářích, v těch špaličcích, v těch žebráckých a kolovrátkářských zpěvnících, které v přímé linii pocházejí ze zásobníku známek?

XXXIV

Po mnoha slunečných týdnech přišla série dní mračných a horkých. Nebe ztemnělo jako na starých freskách, v dusném tichu se vzdula nakupená mračna jako tragická bojiště na obrazech neapolské školy. Na pozadí těchto olověných a hnědých chuchvalců zářivě svítily domy křídovou, horkou bělobou, ještě zdůrazněnou ostrými stíny říms a pilířů. Lidé chodili se svěšenými hlavami, uvnitř plni tmy, která se v nich hromadila jako před bouří za tichých elektrických výbojů.

Bianka se už neobjevuje v parku. Zřejmě ji střeží, nedovolují ji vycházet. Zvěřili nebezpečí.

Viděl jsem dnes ve městě skupinu pánů v černých fracích a cylindrech, kráčející přes náměstí rovnoměrným krokem diplomatů. Bílé náprsenky ostře svítily v olověném vzduchu. Mlčky si prohlíželi domy, jako by je oceňovali. Šli stejným, pomalým rytmickým krokem. Mají jako uhel černé kníry v hladce vyholeném obličejí a lesklé oči, lehce se obracející v očních důlcích, jakoby naolejované a plné výmluvnosti. Chvillemi snímali cylindry a stírali si z čela pot. Jsou všichni vysocí, štíhlí, středních let a mají snědé obličej gangsterů.

XXXV

Dny jsou temné, zachmuřené a šedivé. Vzdálená očekávaná bouře leží dnem i nocí na dalekých obzorech a nevybílí se lijákem. Ve velkém tichu provane občas ocelovým vzduchem dech ozónu, vůně deště, vlhký a svěží vítr.

Ale potom opět jenom zahrady rozechvívají vzduch obrovskými povzdechy a tisíckrátě zmnožují listí, o závod, dnem i nocí, v akordu. Všecky vlajky visí těžce, počernale, a bezmocně vylévají poslední vlny barev do zhoustlého vzduchu. Občas v průlomu ulice obrátí někdo k nebi zářivou, ze tmy vyňatou polovinu tváře s okem vyděšeným a svítícím – naslouchá šumění prostoru, elektrickému mlčení sunoucích se oblak, a hloubku vzduchu protínají jako střely chvějivé a špičaté černobílé vlaštovky.

Ekvádor a Kolumbie mobilizují. V hrozivém mlčení se na molo hrnou šiky pěchoty, bílé kalhoty, bílé řemení křížem přes prsa. Chilský jednorožec se postavil na zadní. Lze jej po večerech vidět na nebi, patetické zvíře strnulé hrůzou, s kopyty v povětrí.

XXXVI

Dny zacházejí stále hloub a hloub do stínu a teskliviny. Nebe se uzavřelo, zatarasilo, napuchlo stále temnější a temnější ocelovou bouří a mlčí, nízce vyklenuto nad zemí. Spálená a strakatá země